

РЕШЕНИЕ

№ 1418

гр. София, 28.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12522** по описа за **2019** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс/АПК/ във връзка с чл.63 от Закон за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на Н. Т. Н. срещу Решение №166368 от 26.03.2019г. по НАХД №13135/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 12-ти състав. С решението е потвърден електронен фиш /ЕФ/ серия К № 1083581 от 24.11.2015г., издаден от СДВР, отдел „Пътна полиция“ за нарушение на разпоредбата на чл.21, ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, с който на основание чл. 189, ал. 4 вр. с чл.182 ал.1 т.5 от ЗДвП, е наложено административно наказание – „глоба“ в размер на 300.00 лева.

В жалбата се излагат доводи за допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на ЕФ. Твърди се, че разпоредбата на чл.189, ал.1 от ЗДвП е неприложима като в случая процесното нарушение следва да бъде установено по общия ред чрез съставяне на акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателно /НП/. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на Софийския районен съд и постанови ново по съществото на правния спор, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът редовно призован се представлява лично. Претендира, че процесния фиш е издаден при съществени процесуални

нарушения.Иска се отмяна на решението на СРС.

Ответникът – СДВР, отдел „Пътна полиция“ не изпраща процесуален представител.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XIX касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

К. състав намира, че обжалваното въззивно решение е правилно и не са налице наведените касационни основания за неговата отмяна.

В производството пред СРС е установено, че на 21.11.2015г. в 10.30ч. лек автомобил марка „Фолксваген“, модел „Голф“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на Н. Н. се е движел по пътя [населено място], ул. „35“, с посока на движение от [улица]към [населено място] срещу разклона за „ЦСПП-МВР“, преминавайки със скорост от 91 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч. Посоченият пътен участък е регулиран с пътен знак Е-24, указващ на водачите, че се извършва видеоконтрол на скоростта и заснемане на нарушителите. При тези данни, от СДВР е издаден електронен фиш серия К № серия К № 1083581 за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП във връзка с чл. 189, ал. 4 вр. с чл.182 ал.1 т.5 от ЗДвП. за налагане на глоба от 300 лева на касатора.

С оглед установено от фактическа страна, съдът е обосновал и правните си изводи. Приел е, че оспореният електронен фиш притежава изискуемите задължителни реквизити, в съответствие с нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. От събраните доказателства по делото СРС е установил, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС в населено място по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тъй като управлявайки процесния автомобил със скорост от 91 км/ч, при ограничение на скоростта от 50км/ч, касаторът е превишил максимално допустимата скорост с 41 км/ч. В решението си СРС е обсъдил установената скорост на движение от 94км/ч. съобразно приложения снимков материал от автоматизираното техническо средство като в тази връзка е отчел допустимото отклонение в показанията на техническото средство като гаранция за обективност на измерването.

Настоящият състав намира оспореното решение за правилно, изцяло кредитира събраните в хода на въззивното производство писмени доказателства, доколкото същите са логични, последователни и непротиворечиви. По делото не са представени доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не са депозиранни и в касационното производство.

Касационната инстанция напълно споделя мотивите на Софийския районен съд, които са подробни и обосновани. Съдът се е произнесъл по наведените от жалбоподателя съображения, извършил е служебна проверка за законосъобразността на издадените

актове и за наличие на съществени процесуални нарушения в производството, каквито не са установени.

Съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган, на нарушителя се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. В конкретния случай обжалваният електронен фиш съдържа всички изброени по-горе и изискуеми по закон реквизити. Настоящият състав намира за неоснователни доводите на касатора, че нарушението следва да бъде установено по общия ред с издаване на АУАН и НП. Нормата на чл. 189 ал. 4 от ЗДвП е специална по отношение на изискванията към съдържанието на електронния фиш и съответно има приоритет пред общите норми от ЗАНН, въвеждащи реквизитите на акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и наказателното постановление/НП/. Легалната дефиниция на понятието „електронен фиш” се съдържа в § 1 от ДР на ЗАНН като е възпроизведена и в § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП. Съгласно изложеното ЕФ е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. Следователно електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие /във вр. чл.189, ал. 11 ЗДвП/. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и НП нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателката във връзка с ТР №1/26.02.2014г. по т.д. №1/2013г. на ВАС. С посоченото решение, ВАС е извършил тълкуване на нормативната уредба към даден момент, а след постановяване на тълкувателното решение релевантната законова уредба е претърпяла изменения и при актуалната към процесната дата нормативна уредба не може да се приеме, че ЕФ може да бъде издаден само въз основа на заснемане на нарушение посредством стационарни автоматизирани технически средства или системи. Съобразно горното обсъжданата тълкувателна съдебна практика в тази връзка е загубила значението си към датата на извършване на нарушението.

СЪДЪТ не споделя изложените в жалбата доводи относно обсъденото в решението на СРС определение за „мобилно техническо средство“. В настоящия казус процесното нарушение е извършено и заснето след изменението на ЗДвП с ДВ бр. 19 / 2015 г., респ. след приемането на Наредба № 8121з – 532 / 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Съгласно разпоредбата на § 6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, където след посочените промени с ДВ бр. 19 / 2015 г. е въведено легално определение на „Автоматизирани технически средства и системи“. По силата на това определение, това са уреди за контрол, които установяват или автоматично заснемат в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да

бъдат: а/ стационарни б/ мобилни – прикрепени към превозно средство. От изложеното се налага изводът, че съществуващата правна уредба е съществено променена и е допустимо нарушението да се заснеме с мобилна камера в присъствие на контролен орган. След законодателните промени мобилните системи представляват годно средство за констатиране и заснемане на нарушения на установените ограничения на скоростта при спазване на въведените изисквания контролният орган да не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само да го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяването на контрола да го изключва и демонтира. Видно от приложените по делото писмени доказателства: удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835, протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта и протокол № 1-39-15 от проверка на мобилна система за видеоконтрол „TFR-1M“, се удостоверява техническата изправност на процесното мобилно техническо средство като същото е преминало проверка за техническа годност и е валидно до 24.02.2020г. /л.15-л.17 от Решение №166368/26.03.2019г. на СРС/.

Настоящата инстанция не споделя оплакванията на касатора във връзка с приложения снимков материал по делото. Видно от клип №582 и клип №603, същите се отнасят към радар №560 с дата 24.11.2015г., на която е и издаден процесния ЕФ.

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №166368 от 26.03.2019г. по НАХД №13135/2019 г. на Софийски районен съд, НО, 12-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.